

Er gaan stemmen op

Het Nederlands Openluchtmuseum, Arnhem, ontving bij het eeuwfeest, 2015, een kunstwerk waarin de mens en zijn medemens in hun eigen omgeving centraal staan: kleine geschiedenissen, grote gebeurtenissen, gesprekken over de meest verschillende tijdlijnen, historische en curieuze vondsten. Teleurstellingen, verwachtingen.

Foto: René Rhee

Deze website heeft er iets van, zij het op bescheiden wijze, op een eigen manier. Vertellingen, door mij 'als in een handpalm' geschreven (Yasunari Kawabata), verweven met de Japanse verzen tanka, sedoka, haiku; en vaak Spaans getint (*). – Handpalmvertellingen, ook bekend als zkv – zeer kort verhaal; een wat droge aanduiding.

Dat geheel als een autofictie: het zoeken naar de eigen werkelijkheid en het levensgevoel van wie in een vertelling beschreven worden; soms wél bij naam genoemd; opgetekend in gebeurtenissen en omstandigheden die 'waarachtig' dienen te zijn; bij wie/waarbij ik op enigerlei wijze betrokken was of ben, zij het dus vaak fictief.

Daar, aan droogrekken
hangen ze, buiten bereik
van ruwe golven;
maar hun krachtige staarten
zijn nog altijd van de zee.

Al heel lang heb ik een liefde voor beeldgedichten. Het beeld en het gedicht staan naast elkaar, beïnvloeden elkaar, maar kunnen tevens op zichzelf gezien en gelezen worden. Die ervaring is in de website uitgewerkt met de formule: foto's & teksten. Ooit noemde ik dat Taal & Beeld; en ziehier, het is nu de leidraad in het geheel geworden: foto's en teksten in wisselwerking met elkaar.

Ik noem hen tezamen een coincidentie: een min of meer toevallig samenkomen van een beeld (foto) en een taaluiting (tekst); ofwel géén tweespan. Wel gelijkend op een symbiose, een ecosysteem. Tezelfdertijd kijken zij ieder óp van hun ontmoeting, laten het 'zomaar en wederzijds' gebeuren, zien dan wel waar dat toe leidt, hoe verrijkend dat kan zijn, ook steeds méér zou kunnen worden.

In deze zin is deze website 'Er gaan stemmen op' een kijk- & leesboek met zes hoofdstukken geworden. We gaan namelijk met het schrijf- en foto-team meer samenwerken; eveneens in een gezamenlijke focus om de eerdere ontmoeting en dit 'gegeven' verder te ervaren, te onderzoeken en met elkaar nader vorm te geven. En wie weet wat daar zoal van komen kan.

Simon Buschman, Zeist, maart 2021

(*) Van 2012 tot medio 2019 woonden Carla en ik in Zuid-Spanje, in het kustdorp Islantilla, op een heuvel dichtbij de weidse Atlantische Oceaan. In menig opzicht sloot dit aan bij mijn individuele woestijntochten; ooit! Tijdens die tochten voelde ik hoe bijzonder 'het en ons leven' is. En sinds ik Carla ken, dankzij haar, durf ik me daarover ook meer uit te spreken.

"... Ik ken de lange, dagenlange uren tijdens oogverblindende zandstormen, het wonder van een pasgeboren gemzenjong of het eenzaam sterven van een steenbok, terwijl de gieren al cirkelen; de onuitsprekelijke pracht van mineralen, gesteenten, dalen en heuvellijnen; de uitputtende hitte die mij hier en nu mijn kleinheid laat beseffen of in een onverhoedse crisis doet belanden; de kalme koelte van woestijnochtenden. Maar bovenal: het troostend landschap. ...". Het landschap en de mensen die er verblijven, ook ik.